

Som det af den konservative Taler i Gaar blev oplyst, vil, naar man blot kommer op paa fuld Beskæftigelsesgrad, Generalomkostningerne blive smaa, noget, der staar fuldstændig i Samklang med, hvad Telefondirektør Fritz Johannsen har paavist i en Pjece, som er over et Aar gammel — og han kender jo dog de Forhold. Der er mange Industrier, som, naar de kommer op paa fuld Beskæftigelse, hvad de kan komme ved en beskeden Toldforhøjelse, kan give Masser af Mennesker Arbejde, hvorimod den Ordning, der her er foreslaaet, og som af det ærede 5te Medlem for 1ste Kreds i Gaar betegnedes som ret betydningsfuld, efter hvad Ministeren selv erklærede, ikke vil give saa overvældende meget Arbejde. Jeg synes, det er ganske uforsvarligt ikke at gaa den Vej, jeg her har anbefalet, naar man tænker paa, hvor katastrofale Forholdene er for en Mængde Mennesker. Dersom Erhvervsforholdene havde være lige saa vanskelige under det Neergaardske Ministerium, ja, saa ved jo ingen bedre end den højtærede Erhvervsminister, at der ingen Ende vilde have været paa de Angreb, man da havde rettet mod Ministeriet for Uduelighed, for Mangel paa Evne til at løse store Spørgsmaal. Jeg beklager derfor, at den højtærede Minister — nu er det for sent at henstille — i saa ringe Grad har handlet som et Arbejderministeriums Chef.

Jeg vil endnu blot tilføje med Hensyn til, hvad der paalægges Befolkningen af Byrder, at de mange Understøttelser, der maa gives, for at Folk ikke skal gaa rent i Hundene, jo ogsaa tærer paa hele Befolkningen. Og dette, at det skulde være voveligt for Danmark at indlade sig paa Toldforhøjelser, gælder aldeles ikke. Norge er for at fremme det nationale Arbejde gaaet til meget betydelige Forhøjelser, og det er jo ikke konservative Folk, der regerer deroppe. (*Erhvervsministeren* [Stauning]: Ikke?). Nej, det er ikke, og det har jo vist sig, at da det for ikke saa længe siden var muligt igen at nedsætte de forhøjede Toldsatser, skred man til en saadan Foranstaltning. Naar den højtærede Minister er ude at tale, hvor ingen Landborepræsentanter er til Stede, bebrejder han jo Venstre, at det ikke vil være med til at gøre noget for Arbejderne i Byerne. Men jeg vil fastholde dette, at under Venstres Ministerium blev der truffet ganske anderledes virksomme Foranstaltninger til at skaffe Arbejde.

Nu siger den højtærede Minister, at Industrien vel gør gældende, at den økono-

miske Politik, der er ført fra Statens Side, har virket skadeligt, men dette er ikke Tilfældet — saaledes forstod jeg Ministeren i Gaar. Men jeg vil dog gøre opmærksom paa, at det ikke er saa mange Dage siden, det ærede 9de Medlem for 6te Kreds (Gunnar Fog-Petersen) sagde, at den Politik, Staten her har ført, i den nærmeste Tid vil tvinge en Mængde Mennesker til at sælge deres Landejendomme. Det vil da være ganske mærkeligt, om denne Politik ikke ogsaa er gaaet ud over de Erhvervsvirksomheder, der drives i Byerne.

Den højtærede Minister benyttede i Gaar Lejligheden til — og det er jo hans Kæphest — at tale om Bankulykkerne. Ja, det ved vi jo meget godt, at der er sket mange og store Bankulykker, der har været til Skade for Erhvervslivet og har bragt Sorg og Ulykke over en Mængde Mennesker, som har næret blind Tillid til andre Mennesker og til Institutioner, og den højtærede Minister i Særdeleshed har jo ikke været kræsen i Valget af de Midler, han har brugt i Agitationen angaaende dette Forhold. Men jeg vil spørge, om den højtærede Minister nu egentlig er den rette Mand til dette. Er det ikke saa — jeg tager vist ikke fejl —, at det ikke er saa forfærdelig længe siden, at Ministeren selv var en formodentlig tantiémehonoreret Formand i Repræsentantskabet for en Bank her i Byen? Og det var en mærkelig Bank. Det var en Bank, som var engageret med en enkelt Virksomhed for et Beløb, der var mere end det dobbelte af Bankens egen Aktiekapital. Der var det mærkelige ved denne Bank, at den Mand, der var Bankraadets Formand, tillige var Formand for det kapitalistiske Foretagende — som man godt kan kalde Arbejdernes Brændselsforretning —, der skulde laane disse Penge, et Forhold, som jo er haarrejsende. Og der var andre Mærkeligheder. Den holdt lukkede Generalforsamlinger, medens den Slags Foretagender jo, efter hvad Ministeren har gjort gældende, af Hensyn til deres Samfundsbetydning bør holde aabne Generalforsamlinger. Se, naar Forholdene ligger saaledes, forekommer det mig, at den højtærede Minister alligevel skulde ændre den Maade, hvorpaa han omtaler de for os alle saa sørgelige Bankforhold.

Men Hovedsagen er jo det, som dette Lovforslag drejer sig om, at skaffe Arbejde, og her siger jeg, at Arbejderministeriet langt fra har opfyldt de Forventninger, man kunde stille til det. Det forbavser mig, at Ministeriet ikke har kunnet mande sig op til at vise nogen Kraft for at gennemføre i Rigsdagen Foranstaltninger, som virkelig kan